

Не. Втрачай мене. Книга 2

КУПИТИ

З Лукою Сейдж була щасливішою, ніж будь-коли в житті. Він показав їй, що означає довіряти та кохати. Але потім темне минуле дівчини наздогнало її — і зруйнувало їхнє щастя.

Сейдж не може забути Луку, як би не старалася. Кожен день, проведений без нього, завдає болю. І тоді Лука раптово з'являється біля її дверей із проханням повернутися. Здавалося б, доля дає другий шанс. Однак між ними досі є таємниця, здатна зробити їх чужими назавжди...

Розділ 1

Я дивилася на подряпані двері з облупленою фарбою й вагалася, чи повертати ключ у замку. Як я взагалі тут опинилася? Ще ж кілька годин тому була щасливою — як ніколи в житті. А тепер стою тут. Сама. У відчаї. Зламана. У брудному коридорі мотелю, де штукатурка осипалася зі стін. Десь далі коридором завив собака, і у відповідь на його скавуління хтось зробив телевізор голосніше — металеві голоси зазвучали так чітко, ніби я сиділа поруч.

З Різдом, Сейдж.

Сльози вкотре підступили до очей, але я змусила себе кліпнути й стриматися. Не хотілося знову плакати. Це було майже дивом, що в моєму тілі ще залишалася хоч якась рідина. Дорогою з Брінсона до Мелв'ю я кілька разів мала з'їжджати на узбіччя — сльози застиляли зір, а ридання заважали кермувати. І щоразу, коли я зупинялася, мені спадала одна й та сама думка: розвернутися й поїхати назад до Луки, попросити в нього пробачення. Але його крижаний погляд і останні слова в'їлися в мою пам'ять і серце, мов кислота. «*Забирайся*».

Він не хотів мене більше бачити. Ніколи. Я бажала б вірити, що Лука сказав це через уражену гордість. Та насправді, мабуть, він був радий позбутися мене — після того, як я так явно його обманула. Можливо, Лука вже був у одному з тих ненависних мені клубів, остаточно перекреслюючи все, що було між нами.

Від думки, що його руки в цю мить можуть ковзати тілом іншої жінки, мене раптово знудило. Це відчуття накопило так різко, що я поспіхом повернула ключ у замку, аби в разі потреби встигнути дістатися ванної.

Майже одразу мене накрив сморід застоюного тютюнового диму й китайської їжі. Чудово. Довелося спробувати дихати ротом. Штори в кімнаті запнуті, і я навромацки шукала вимикач біля дверей. Шпалери під пальцями здавалися шорсткими й липкими. Я знайшла його. Лампа на стелі заблимала й нарешті загорілася, відкриваючи вид на вбогу кімнату, що була ледь більша за мій фургон. Навпроти ліжка, застеленого тонкою ковдрою блювотно-зеленого кольору, стояв комод, який виглядав так, ніби от-от завалиться під вагою старого лампового телевізора. А в килимі виднілися дрібні коричневі грудочки, підозріло схожі на мишачий слід.

Це було жахливо. Очі пекли від сліз, які більше не піддавалися стримуванню. Я схлипувала, ледве тримаючись на ногах, і мов у тумані зайшла до кімнати.

П'ять місяців тому, коли я приїхала до Мелв'ю без даху над головою і з порожнім рахунком, це відчувалося неймовірно добре — наче ковток свободи. Переді мною лежав чистий аркуш і шанс вибудувати майбутнє за власними правилами. Сьогодні ж я знову стояла перед порожнечою. Але цього разу вона була самотньою й гнітючою.

Я зачинила за собою двері на засув. Якщо хтось і надумає пробратися до цієї кімнати, це його не зупинить — не з такими картонними стінами, які, мабуть, можна пробити сильним ударом ноги. Та я була надто приголомшена, щоб справді перейматися тим слизьким чоловіком, який сидів біля входу до мотелю. Головне — Алан не міг мене тут знайти. Я заплатила готівкою й записалася на рецепції під фальшивим ім'ям. Це було не те місце, де ставлять багато запитань.

Я недбало кинула рюкзак на підлогу, похитнулася до ліжка й упала на продавлений матрац. Попри мою худорляву статуру, пружини голосно заскрипіли під вагою тіла, коли я залізла під ковдру й згорнулася калачиком. Я проігнорувала затхлий запах простирадл і дозволила темряві поглинути мене. Та позбутися почуття було значно важче.

Мабуть, мені варто було б хвилюватися через Алана — через те, що він справді може втілити свою погрозу й силоміць повернути мене до Мну. Але все, про що я могла думати, — це Лука. І холод у його очах, коли я заявила, що він скористався мною і після нашої єдиної спільної ночі відчувала огиду. Про що я тільки думала? Як я могла допустити, щоб Лука повірив у моє каяття за те, що між нами сталося?

Я схлипнула і поспіхом стиснула губи, намагаючись стримати скиглення, що підступало до горла. Марно. Сльози вже було не спинити. Моє тіло затремтіло, і я плакала, доки ніс остаточно не заклало. Болів живіт, я хапала ротом повітря. Під ковдрою було тепло й задушливо, а звуки, які я видавала, здавалися неприродно гучними. Настільки, що я ледь не прогавила дзвінок телефону, який долинав із рюкзака.

Я різко відкинула ковдру й перекинулася через край ліжка, намагаючись лямку рюкзака. Вхопила його і підтягнула до себе. Наосліп дістала телефон — саме в ту мить він замовк. Серце шалено калатало, і я всім нутром сподівалася, що це був Лука. Що він намагався додзвонитися, аби все між нами владнати. Але на екрані світилося не його ім'я. То була Ейпріл.

Знову натягнула ковдру на голову, стискаючи телефон у руці. Яскраве світло дисплея різало очі. Я примружилася та, сама не усвідомлюючи, що роблю, відкрила список контактів і прокрутила до Луки. Палець тремтів над зеленим значком виклику. Один рух. Один-єдиний дотик — і я знову була б із ним.

Але що я мала сказати? І головне — чи став би він мене слухати? Після всього, що я йому наговорила, я й не мала права на це сподіватися.

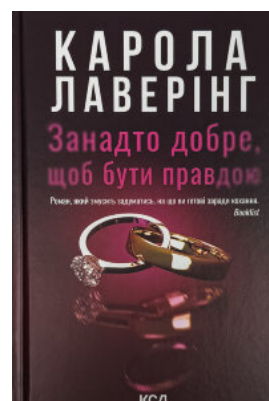
Рекомендована література

Кінець її історії

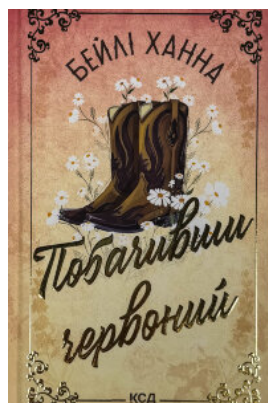
Драма з дівчиною мрій.
Книга 3

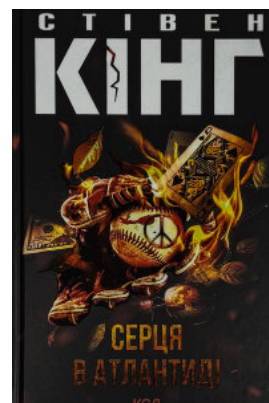
Занадто добре, щоб
бути правдою

Під владою цього
чоловіка. Книга 2

Побачивши червоний.
Книга 2

Серця в Атлантиді
(нове оформлення)

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ